

un fundat esverament se prenen, no constituïssin un espectacle produïdor de fonda tristesa. Y ¿saben perquè? perquè las mes de las vegades son perfectament inútils, per no dir altre cosa. No es únicament la llei de represió la que ab exclusió de cap altre deu dominar en una societat ben organitzada, pera matar tot d' un plegat mals que s' han deixat arrelar fonament, que tant com mes aquell estat de violència s' estrema, mes extreman sos atachs aquells á quins va dirigida; es la llei del Evangeli la que deu imperar, no d' una manera externa y aparatosa com ara, ans be, en lo sí de la consciencia de cada hù; son aquellas máximas posadas avuy en boca de tothom, mes no en los cors, fonamentadas en la que pronuncia 'l Diví Salvador quant recomanà als homes tots sens distinció de classes que s' estimessin los uns als altres, aytal com á germans, que un mateix era son Pare creador.

Inminent es lo perill que hi ha d' enderrocar-se l' edifici de la nostra societat civil, per no tenir en compte l' acció de la pedra fonamental en que deu descansar, que no es altra que aquella á la que 's referí 'l Redemptor quant digué: *Tu es Petrus, et super hanc petram edificabo Ecclesiam meam*; sí, morira la actual societat d' una mort miserable, revolcada en lo llot que va apilonant al costat seu sense ni tant sols tenir esma pera purificar son esperit aixecant los ulls al Cel; sort que hi ha una sabiduria eterna que vetlla per tots los pobles y que per sa bondat infinita 's tornarà de nou á aixecar per demunt de las runas, la doctrina regeneradora del cristianisme, brillant en tota sa puresa.

J MASPONS Y CAMARASA.

MATINAL

Del natural.

Ja no era nit... Una rogenca vesllum de matinada, escassa, esblaymada ho anava invadint tot;... algunes estrelles parpellejaven silencioses dalt la volta del cel, d' un blau fosch,... y encara les rates pana-

des vagaven per l' ayre, ni fret ni calorós, xisclant y caçant mosques.

Los matiners pardals passaven y tornaven á passar sovint, per devant de ma finestra oberta de bat á bat, discutintse ab llur xerradissa les olles y catufols que penjaven de les parets de casa meva;... l' oreig matinal venia duhent olors de menta borda, de marduixí; y de reyna, y suau ment rosava mes galtes enceses de noy...

Semblava que tot lo del meu entorn encara dormís en la son dolça y pesada d' una nit d' estiu,... la lluna lentament anava queyent plorosa, esgrogueida y deixant derrera lo llit negre de boyres tempestuoses que s' ageyen al cim de les montanyes que guayten á ponent; confós y esllanguit baixava d' aquelles serralades lo tetrich gemech del mussol com si 's planyés del infantament del jorn;.. y un regalim d' aygua fresca, que no parava may, omplenava ab son monoton rondineig ia bassa del regadiu, hon xemenaven tranquiles les granotes, les montanyes y 'ls objectes se veyen borrosos, esfumats allá al lluny en mitj d' aquella boyra gris del mati.

Després, lo cel, per la banda de llevant s' aná aclarint poquet á poch; y les estrelles s' aclucaven l' una després l' altre;... y la lluna, ja no 's veyia... s' havia ben posta;... y aquell mussol ja no va cantar mes, rellevant lo l' alegre xerradissa dels matiners pardals qu' ab mes desfici qu' *antes* se disputaven les olles y catufols hon fer sos nius... Los objectes se distingien mes clars...

Dos coloms blanchs saltaren de dalt les golfes, y 's posaren á baix al peu de la finestra del meu quarto, roncant y acontseguintse boy peonant;... la boyra s' esbaí, y 'l cel aparegué totduna colorejat de porpre, roblert de falsies y papellons y oretetes; y la Natura va despertar-se, potent, vessant vida, plena de colors y de poesia, y moiment y fressa...

Y acabát, per derrera la serra llevantina lo sol novell va mostrars tot encés y acalorat, prenhat de llum, magestuós es-